

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Rundskriv

Utlendingsdirektoratet

Nr.
GI-03/2024

Vår ref
23/5776

Dato
8.05.2024

GI-03/2024 Om utvisning av forelder med barn i Norge for brudd på utlendingsloven, når familielivet ikke kan videreføres i forelderens hjemland, og om betydningen av integrering

1. Departementets instruksjonsmyndighet mv.

Justis- og beredskapsdepartementet viser til departementets alminnelige instruksjonsadgang samt lov 15. mai 2008 nr. 35 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) § 76 annet ledd, som innebærer at departementet kan gi Utlendingsdirektoratet (UDI) generelle instruksjoner om lovtolkning, skjønnsutøvelse og prioritering av saker.

Formålet med denne instruksjonen er å myke opp praksis i tilfeller hvor utvisning i dag blir ansett som forholdsmessig. I hvilken grad det også vil være aktuelt å ilegge krav til tilleggstid i tilfeller hvor utvisning uansett er uforholdsmessig, vil fortsatt bero på hensiktsmessighetsvurderinger slik dette ble nærmere redegjort for bl.a. i kapittel 5 i Prop. 83 L (2020-2021).

Departementet tar sikte på å omarbeide innholdet i denne instruksjonen til et forslag til forskriftsbestemmelser, som vil bli sendt på offentlig høring. Målsettingen er å vedta endelige forskriftsbestemmelser i løpet av 2024, slik at det som er innholdet i instruksjonen, også blir forpliktende for Utlendingsnemnda (UNE).

Parallelt med denne instruksen er det for øvrig gitt en instruks til UNE om at det i saker som vil omfattes av innholdet i denne instruksen, ikke iverksettes vedtak om utvisning før den planlagte forskriftsendringen er gjennomført.

2. Stortingets anmodningsvedtak nr. 71 (2023-2024)

Instruksen følger opp Stortingets anmodningsvedtak nr. 71 (2023-2024) som lyder:

«Stortinget ber regjeringen i løpet av 2024 følge opp Baumann-rapportens forslag, som en samlet arbeidsgruppe stod bak, om at det for enkelte typer utvisningssaker som omfatter utlendinger med barn i Norge som hovedregel skal ilegges krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse, istedenfor utvisning.»

3. Forslag fra en samlet arbeidsgruppe i arbeidsgrupperapporten, *Terskelen for utvisning i saker som berører barn*¹

Justis- og beredskapsdepartementet nedsatte i juni 2021 en arbeidsgruppe som skulle se på terskelen for utvisning i saker som berører barn, med hovedvekt på saker om utvisning på grunn av brudd på utlendingsloven.

Arbeidsgruppen leverte sin endelige rapport i februar 2022,² og det er pkt. 9.2.1 som departementet nå er bedt om å følge opp gjennom det anmodningsvedtaket fra Stortinget som er gjengitt i punktet over.

Det aktuelle punktet lyder som følger:

«9.2.1. Tilleggstid som hovedregel der et vedtak om utvisning vil innebære et reelt brudd mellom den utviste og barnet, ved at en ikke kan henvide til at de kan bo sammen i den utvistes hjemland i tiden innreiseforbudet varer

Innledningsvis bemerkes at det samlede utvalget er av den oppfatning at det bør åpnes opp for i lov og/eller forskrift å angi en større fleksibilitet ved bruken av tilleggstid etter utlendingsloven § 70 andre ledd i saker som berører barn.

I september 2021 trådte det i kraft en endring i utlendingsloven § 70 annet ledd som innebærer at det ved alvorlige brudd på utlendingsloven som gir grunnlag for utvisning som en alternativ reaksjon kan fastsettes et krav om tilleggstid før innvilgelse av permanent oppholdstillatelse. Dette er ment å gi større fleksibilitet i spesielle tilfeller, og der det for eksempel er spesielle hensyn til barn i saken.

Så vidt utvalget er kjent med, har det så langt ikke blitt fattet vedtak om tilleggstid som alternativ til utvisning i saker som berører barn, verken i UDI og UNE. Det kan skyldes at bestemmelsen er ny, men også fordi UDIs rundskriv UDI 2010-024 setter terskelen høyt for når forvaltningen kan ta i bruk tilleggstid som alternativ til utvisning der utvisning ikke anses som uforholdsmessig. Terskelen er i UDIs rundskriv 2010-024, Utvisning av tredjelandsborgere, avsnitt 12, tydeliggjort med eksempler på falske opplysninger. De samfunnsmessige hensynene gjør seg sterkere gjeldende overfor personer som oppgir falske

¹ [Terskelen for utvisning i saker som berører barn - regjeringen.no](https://www.regjeringen.no)

² [Terskelen for utvisning i saker som berører barn - regjeringen.no](https://www.regjeringen.no)

opplysninger om identitet enn overfor personer som f.eks. har et barn i hjemlandet det ikke har opplyst om. Med de rammer som er gitt for ordningen gir den liten fleksibilitet for forvaltningen i valg av sanksjonsform. Dette kommer også frem i høringsbrevene.

På s. 6 i høringsnotatet fremgår det at «Departementet vil både gjennom instruks til Utlendingsdirektoratet og gjennom forskrift kunne gi nærmere føringer om når det bør benyttes tilleggstid i stedet for utvisning.»

Det anses som et behov å klargjøre at terskelen for bruk av tilleggstid i stedet for utvisning er riktig forstått, og at terskelen for tilleggstid eventuelt senkes. Hensynet til å gi bestemmelsen innhold og følge opp intensjonen om fleksibilitet taler også for dette. En slik klargjøring kan også styrke utlendingsloven § 70 første ledd annet punktum hvor det følger at i saker som berører barn, skal barnets beste være et grunnleggende hensyn.

Utvalget har følgende forslag til enkelte utsatte grupper, der departementet kan vurdere gjennom instruks, eventuelt forskrift, å angi at tilleggstid skal være hovedregelen fordi det foreligger slike «spesielle omstendigheter» som nevnt i forarbeidene, men likevel ikke slik at dette er ment å være uttømmende. Dette er saker som i dagens forvaltning ikke nødvendigvis ville ført til at vedtak om utvisning ville blitt ansett å være uforholdsmessig overfor de berørte barna i sakene.

Utvalget vil understreke at reglene ikke er ment å omfatte saker der utvisning er uforholdsmessig. Ved en eventuell innføring bør departementet presisere at listen ikke er uttømmende.

1. Saker, der det ikke er en reell mulighet å henvise familien til å utøve familielivet i den utvistes hjemland. Forutsetningen må være at den som vurderes utvist har en slik relasjon til barnet som nevnt i § 14-1 bokstav a og b. Følgende eksempler nevnes:

i) I saker der et barn er innvilget beskyttelse mot retur til landet som forelderen vurderes utvist til, kan en ikke henvise til at familien kan utøve familielivet der i perioden innreiseforbudet varer.

ii) Det samme vil gjelde for norske barn som har et beskyttelsesbehov, typisk ved risiko for FGM³ i det aktuelle landet.

iii) Andre eksempler på at det ikke vil være en reell mulighet å henvise familien til det aktuelle landet, vil være der den gjenværende forelderen selv har blitt innvilget beskyttelse mot retur til det aktuelle landet, og derfor ikke henvises til å bosette seg der.

iv) Også øvrige forhold kan tilsa at det ikke kan henvises til en slik mulighet – eksempelvis der den gjenværende forelderen har særkullsbarn i Norge som det utøver samvær med, eller som det bor sammen med, men som har rett til samvær med sin andre forelder i Norge.

2. For øvrig har det vært eksempel i forvaltningspraksis på saker der barna har skilte foreldre, og der det foreligger et høyt konfliktnivå mellom foreldrene på en slik måte at det

³ Female genital mutilation

kan stilles spørsmål ved om den gjenværende forelder vil komme til å bidra til at barnet skal få opprettholde kontakt med den utviste forelder. Særlig vil dette kunne ramme små barn.

4. Om forståelsen av arbeidsgruppas forslag

4.1 Innledning

Det forslaget som er referert ovenfor fra den samlede arbeidsgruppa, etterlater enkelte tolkningsspørsmål. *For det første* er det behov for å definere nærmere i hvilke situasjoner man skal legge til grunn at familien ikke har *reelle muligheter* til å videreføre familielivet i den aktuelle forelderens hjemland.

For det andre er det behov for å presisere nærmere hva som ligger i at det i de aktuelle tilfellene «som hovedregel» skal benyttes krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse, fremfor utvisning.

4.2 Hvilke typetilfeller som omfattes

De eksemplene arbeidsgruppa viser til i underpunkt 1*i* til 1*iii* i den siterte teksten, kan tyde på at arbeidsgruppa har tenkt på tilfeller hvor ett av de øvrige familiemedlemmene vil risikere forfølgelse i hjemlandet til den forelder som vurderes utvist. Og spørsmålet er om det til og med har vært meningen å avgrense til de tilfellene hvor det aktuelle familiemedlemmet *faktisk har fått beskyttelsesstatus*, slik formuleringene i første og tredje underpunkt kan tyde på.

Departementet mener uansett at det vil bli for snevert å avgrense til de tilfellene hvor et familiemedlem *faktisk har fått* beskyttelsesstatus. Og som det følger av eksempelet i underpunkt 1*ii*, ville det uansett ikke kunne gjennomføres overfor barn som er norske borgere.

Det eksempelet arbeidsgruppa nevner i underpunkt 1*iv* gjelder heller ikke et tilfelle hvor et familiemedlem ville kvalifisert for beskyttelsesstatus, men et tilfelle hvor det er faktisk umulig å videreføre familielivet i utlendingens hjemland uten at det blir brudd i familielivet mellom den andre forelder og vedkommendes særkullsbarn i Norge.

Spørsmålet er hvordan den type eksempler som arbeidsgruppa her har pekt på kan nedfelles i instrukspunkter, og etter hvert også i forskriftsbestemmelser.

I EMDs praksis fastsettes gjerne følgende om det prinsipielle utgangspunktet for utvisningsvurderingen i saker som gjelder et familiemedlem:

«[T]he Court reiterates that in cases where the expulsion of a family member is ordered, circumstances relevant to the proportionality analysis under the Court's case-law generally include the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, **whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned** and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of

immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see, for example, Nunez v. Norway, cited above, § 70).»⁴

Formuleringen «insurmountable obstacles» oversettes vanligvis til «uoverstigelige hindringer». I UDIs rundskriv UDI 2010-024, er det i pkt. 11.5.4 lagt til grunn følgende forståelse av begrepet «uoverstigelige hindringer»:

«Som «uoverstigelige hindringer» regnes:

- *Det foreligger reell risiko for at barnet kan bli utsatt for forfølgelse ved retur til foreldrenes hjemland. Det skal foretas en individuell og konkret vurdering av hvorvidt barnet er utsatt for forfølgelse. Eksempel på slik forfølgelse er reell risiko for kjønnslemlestelse [...].*
- *Gjenværende forelder har flyktningsstatus i Norge og kan ikke returnere til hjemlandet*
- *Det er praktiske hindringer av absolutt karakter som hindrer familien i å følge med, for eksempel at det er umulig å få oppholdstillatelse i landet»*

Selv om arbeidsgruppa ikke selv har benyttet begrepet «uoverstigelige hindringer» i tilknytning til de eksemplene de har nevnt, er det naturlig å forstå det slik at det nettopp er situasjoner med «uoverstigelige hindringer» de har ment å peke på gjennom sine eksempler.

En instruks om at det som hovedregel skal benyttes krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse i stedet for utvisning i tilfeller hvor det foreligger uoverstigelige hindringer mot å videreføre familielivet i utlendingens hjemland, vil innebære en klar liberalisering av det prinsipielle utgangspunktet i de aktuelle sakene.

Det mer restriktive utgangspunktet for dagens forskriftsregulering og praksis, har blant annet sammenheng med at det har blitt lagt stor vekt på utgangspunktet i EMDs praksis om at dersom familielivet ble stiftet på et tidspunkt hvor partene ikke kunne regne med å få tillatelse til å utøve familielivet i utvisningsstaten, vil det bare være i ekstraordinære tilfeller at utvisning kan regnes som uforholdsmessig. EMD har gitt støtte til statenes syn på at en utlending som har ulovlig opphold, ikke skal kunne stille utvisningsstaten overfor et fait accompli ved å stifte familieliv, og at det er en reell risiko for at foreldre kan utnytte barn til å få opphold.

I situasjoner hvor barnet risikerer forfølgelse ved retur, er det i dag etter UDIs rundskriv bare dersom barnet *ikke har noen gjenværende omsorgsperson i Norge*, at det gjelder en hovedregel om at det ikke skal utvises, se UDIs rundskriv 2010-024 pkt. 11.5.4:

*«I saker hvor barnet har en oppholdstillatelse etter utl. § 28 første ledd bokstav a eller bokstav b eller i andre tilfeller hvor barnet risikerer reell fare for forfølgelse ved retur, og utvisning av forelder **skaper en tvangssituasjon som innebærer at barnet må***

⁴ Alleleh mfl. mot Norge, juni 2022, ref.nr: 569/20.

forlate Norge fordi barnet ikke har en gjenværende omsorgsperson, skal det som hovedregel fattes vedtak om ikke utvisning.»

Det utgangspunktet som nå foreslås lagt til grunn, innebærer at det (i de aktuelle sakene) ved uoverstigelige hindringer, som hovedregel skal stilles krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse fremfor å treffes vedtak om utvisning, *selv om barnet har en gjenværende omsorgsperson i Norge.*

Departementet mener at det både er mulig å ivareta barnets beste enda sterkere enn i dag, og samtidig beholde en god og fornuftig balanse, ved å fastsette at det som hovedregel skal benyttes krav til tilleggstid fremfor utvisning, når det foreligger uoverstigelige hindringer mot å videreføre familielivet i den aktuelle forelderens hjemland.

4.3 Sentrale hensyn å balansere mot når det skal mykes opp

Rapporten fra arbeidsgruppa inneholder ikke noen nærmere drøfting av hvilke unntak som eventuelt skal gjelde fra den nye *hovedregelen*. Det følger imidlertid forutsetningsvis fra det å operere med en *hovedregel*, at det også skal kunne gjøres unntak. Og i utgangspunktet vil unntaksordninger kunne være mer eller mindre omfattende.

Departementet mener det er nødvendig å gi nærmere rettleiding i instruksene om hva som er tenkt om forholdet mellom hovedregel og unntak.

For det første vil departementet da fremheve at det må være en viss sammenheng mellom regler om oppholdstillatelse og utvisningsbestemmelser. Med mindre man gjør endring i de vilkårene som gjelder for oppholdstillatelse, vil det fortsatt finnes en del tilfeller hvor det vil være uoverstigelige hindringer mot at barnet følger med til forelderens hjemland, men hvor den aktuelle forelder ikke vil få oppholdstillatelse av den grunn. (Selv om uoverstigelige hindringer kan være et moment også ved vurderingen etter f.eks. § 38, er det ikke i seg selv et grunnlag for at det skal gis oppholdstillatelse etter denne bestemmelsen). Det er en nødvendig konsekvens av dette at vedkommende forelder må kunne vurderes utvist dersom forelder ikke respekterer vilkårene for innreise og opphold.

Eksempel:

- *C søker familieinnvandring som ektefelle til norsk borger, D, som han også har barn med, E. C viser til at familien ikke kan leve samlet i Cs hjemland, fordi D, som etnisk norsk kvinne, ikke vil være trygg der.*
- *Søknaden avslås fordi underholdskravet ikke er oppfylt. (Det forhold at D ikke kan flytte til C i hans hjemland, er ikke i seg selv tilstrekkelig for unntak fra familieinnvandring).*
- *C reiser likevel til Norge under falsk identitet og oppholder seg her ulovlig sammen med D og E.*

- *C blir pågrepet og vurderes utvist. Han viser nå igjen til at D, som etnisk norsk kvinne, ikke vil være trygg i hans hjemland, og anfører at han ikke kan utvises, men må gis oppholdstillatelse.*
- *Dersom C fortsatt skal nektes oppholdstillatelse, må det også være adgang til å utvise ham dersom han ikke reiser ut.*
- *I utgangspunktet vil ikke et eventuelt utvisningsvedtak være i strid med retten til familieliv i EMK artikkel 8, med mindre det foreligger ekstraordinære omstendigheter.*

Det foreslås å innta en presisering i instruksene om at det ikke skal gjelde en hovedregel om at det skal stilles krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse, fremfor utvisning i slike tilfeller som nevnt over, hvor det legges til grunn at det uansett ikke vil bli gitt oppholdstillatelse etter lovens rettighets- eller skjønnsbestemmelser, og hvor utvisning anses som et nødvendig tiltak for å holde utlendingen ute av riket.

I praksis vil det variere om det foreligger søknader mv. som gir grunnlag for å vurdere om vilkårene for oppholdstillatelse er oppfylt. Praksis vil derfor vise hvor praktisk det er med denne typen unntaksvurderinger.

For det andre mener departementet at det må tas høyde for at det kan forekomme tilfeller hvor det foreligger uoverstigelige hindringer mot å videreføre familielivet, men hvor det uansett bør treffes vedtak om utvisning fordi det er tale om et spesielt grovt brudd (se nærmere nedenfor) på utlendingsloven eller fordi andre særskilte forhold gjør seg gjeldende.

I prinsippet kunne man tenke seg at det fortsatt burde gjelde et utgangspunkt om utvisning dersom det er tale om «meget alvorlige» brudd på utlendingsloven, dvs. at det i slike tilfeller fortsatt bare unnlates utvisning dersom det foreligger «ekstraordinære omstendigheter». Departementet oppfatter imidlertid Stortingets anmodningsvedtak slik at det i de tilfellene hvor det foreligger «uoverstigelige hindringer» (mot å videreføre familielivet i den aktuelle forelderens hjemland) skal være hovedregelen at det stilles krav om tilleggstid framfor at det treffes vedtak om utvisning, også når det er tale om «meget alvorlige» brudd på utlendingsloven. Hvis noe annet skulle legges til grunn, ville trolig endringen medføre svært liten realitetsendring, sammenlignet med i dag.

Spørsmålet er imidlertid om det likevel kan og bør presiseres et unntak for tilfeller hvor det er *ekstra skjerpene omstendigheter* ved overtredelsene av utlendingsloven – ut over at det er tale om meget alvorlige overtredelser – og eventuelt også et unntak for tilfeller hvor andre særskilte forhold tilsier det.

Det er vanskelig å definere nærmere hva slags typetilfeller dette i praksis kan være snakk om. Dette har også sammenheng med at sakene kan være svært sammensatte og forskjelligartede.

Departementet finner likevel grunn til å trekke frem tilfeller hvor

forsøket på misbruk av asylsystemet er så grovt at det kan fremstå som spesielt nedbrytende for tilliten til hele systemet, dersom departementet skulle fastsette en hovedregel om tilleggstid i stedet for utvisning. Situasjonen kan f.eks. være at utlendingen har fremmet en søknad om asyl som medlem av en forfulgt minoritetsgruppe, men at det så viser seg at vedkommende har operert med falsk identitet og faktisk tilhører den makthavende majoritetsgruppen i det aktuelle landet, og overhodet ikke er utsatt for noen forfølgelsesfare eller andre typer forhold som kan gi grunnlag for oppholdstillatelse.

Selv om det heller ikke i slike tilfeller kan fastslås at det alltid skal utvises, bør utvisningsspørsmålet i slike tilfeller avgjøres ut fra en konkret og samlet helhetsvurdering, uten en føring i instruks eller forskrift om at utgangspunktet skal være krav om tilleggstid fremfor at det treffes vedtak om utvisning. Departementet antar at det i praksis nok er relativt få av denne typen tilfeller, hvor det samtidig er uoverstigelige hindringer mot at familien kan følge med til utlendingens reelle hjemland.

Departementet finner det ikke hensiktsmessig at de forutsetningene som her er redegjort for om hovedregel og unntak, presiseres noe nærmere i instrukspunktene nedenfor.

Et ytterligere eksempel er de tilfellene hvor utlendingen *aktivt har holdt seg skjult* for myndighetene i Norge, og så har stiftet familieliv i Norge. Det at noen motsetter seg utsendelse ved å gå i skjul for myndighetene, bidrar ikke bare til å undergrave asylsystemet, men er også svært alvorlig ut ifra sikkerhets- og ordenshensyn. Departementet mener at det i utgangspunktet kan være grunn til å behandle denne type tilfeller som enda mer alvorlig enn de tilfellene hvor utlendingen motarbeider utsendelse gjennom manglende samarbeid om uttransportering.

Heller ikke når det gjelder dette, finner imidlertid departementet det hensiktsmessig med noen særskilt presisering i selve instrukspunktene.

Blant de sakene som i dag skaper store utfordringer, finner man en del saker hvor utlendinger med barn i Norge har svært langvarig ulovlig opphold i Norge. Andelen saker i denne kategorien, hvor det også er uoverstigelige hindringer mot å videreføre familielivet i den utviste utlendingens hjemland, vil formodentlig raskt bli færre, etter at instruksjonen har virket en stund. I den tidlige fasen vil imidlertid instruksjonen kunne favne flere slike saker.

5. Vektlegging av om utlendingen selv er godt integrert

Spørsmålet om hvor integrert utlendingen selv er i det norske samfunn vil i utgangspunktet inngå i vurderingen av om utvisning er forholdsmessig overfor utlendingen selv. Hensynet til grad av integrering – som i henhold til Prop. 141 L (2018-2019) punkt 8.2.3, også er relevant ved spørsmålet om tilbakekall av statsborgerskap –

bør også kunne inngå i en helhetsvurdering av om utlendinger som har barn i Norge bør utvises eller ikke.

Ett av de sentrale hensynene som ligger til grunn for utvisningsreglene, er at det er viktig for allmennhetens tillit til innvandringsreguleringen – og dermed for synet på innvandrere som gruppe - at det håndheves strenge konsekvenser for dem som bryter reglene. Men samtidig vekker det ofte reaksjoner når velintegrerte utlendinger med barn i Norge (som kanskje også er norske borgere) som ellers ikke har begått andre straffbare handlinger – blir utvist. Særlig gjelder dette gjerne dersom de har hatt oppholdstillatelse over flere år (selv om tillatelsene er gitt på sviktende grunnlag).

Det forhold at den aktuelle forelder er velintegrert, innebærer strengt tatt ikke at utvisning blir mer eller mindre uforholdsmessig overfor barnet. Men spørsmålet om hvorvidt det skal benyttes krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse eller utvisning, er ikke bare et spørsmål om forholdsmessighet, men kan også påvirkes av hensiktsmessighetsvurderinger. Det er derfor ikke noe prinsipielt til hinder for å se forelderens integrering og hensynet til barnets beste i sammenheng ved valget av forvaltningsmessig reaksjon.

Departementet tydeliggjør derfor i instruksene at UDI i helhetsvurderingen vil ha *anledning* til også å se hen til den aktuelle forelderens integrering. Sentrale momenter vil blant annet være om det er utøvet et langvarig familieliv i Norge og integrering i Norge gjennom langvarig deltakelse i arbeidslivet, utdanning, norskkunnskaper m.m.

6. Instruks

1. I stedet for at det treffes vedtak om utvisning for brudd på utlendingsloven, skal det som hovedregel stilles krav om tilleggstid for permanent oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 70 hvis det foreligger uoverstigelige hindringer mot å videreføre familielivet i hjemlandet til den forelder som vurderes utvist. Det er ikke en forutsetning at utlendingen har hatt lovlig opphold i Norge, men det er en forutsetning at
 - a) utlendingen har barn i Norge som vedkommende har bodd fast sammen med eller har utøvd samvær med av et visst omfang, jf. utlendingsforskriften § 9-3 annet og tredje ledd, og
 - b) at utlendingen skal bo fast sammen med barnet.
2. Det samme som i pkt. 1 gjelder i tilfeller hvor gjenværende forelder har særkullsbarn i Norge som det utøves slikt samvær med som nevnt i utlendingsforskriften § 9-3 annet og tredje ledd.
3. Dersom det legges til grunn at utlendingen uansett ikke vil bli gitt oppholdstillatelse etter lovens rettighets- eller skjønnsbestemmelser, og utvisning anses som et nødvendig tiltak for å holde utlendingen ute av riket, gjelder heller ikke en slik hovedregel som fastsatt i pkt. 1 og 2 ovenfor.

4. I saker som berører barn skal det ved helhetsvurderingen av om det ved brudd på utlendingsloven skal ilegges krav til tilleggstid for permanent oppholdstillatelse i stedet for utvisning («kan-skjønn») , også kunne legges vekt på hvor integrert utlendingen er i det norske samfunn gjennom langvarig familieliv og langvarig deltakelse i arbeidslivet, utdanning, norskkunnskaper m.m.

Instruksen trer i kraft straks.

Med hilsen

Siri Johnsen (e.f.)
avdelingsdirektør

Kenneth Adale Baklund
spesialrådgiver